

September 2008

Door: Charlotte Storm van 's Gravesande

Bijbehorende foto's: zie onderaan de tekst

Hallo mede dierenvrienden,

Na mijn indrukwekkende reis naar India, is mij gevraagd om een kort verhaaltje te schrijven over mijn ervaringen en bevindingen.

Eenmaal aangekomen na een vlucht van 9 uur stonden we dan nu eindelijk op het vliegveld van New Delhi.

Het was heerlijk koel in het vliegveld, we keken naar buiten en zagen dat het een beetje aan het regenen was. Ik weet nog goed dat ik tegen mijn vriend zei 'volgens mij valt het wel mee met het warme klimaat in India'.

We liepen met onze koffers naar buiten en er kwam letterlijk een deken van klamme, stinkende hitte op ons neer. Het voelde heel onprettig, zelfs zo erg dat we ons bijna weer wilden omdraaien. Maar daar hadden we geen tijd voor want er kwamen allerlei mensen op ons afgestormd die ons allemaal in hun taxi wilden krijgen.

Keuze genoeg in ieder geval aan taxi's, we kozen een chauffeur die op ons een rustige indruk maakte, later bleek wel dat deze taxichauffeur ons heel erg had opgelicht. Ach ja, wat zou je zelf doen als je zo arm was?

In de taxi waren mijn vriend en ik muisstil, we zeiden bijna niets tegen elkaar. Het enige wat we deden was naar buiten kijken. We hadden in Nederland al een voorstelling gemaakt van India, maar nu we het toch met eigen ogen bekeken schrokken we heel erg. Wat een armoede, wat een chaos, wat een mensenmassa wat een dieren op de weg. Teveel om op te noemen. 1 Ding is zeker, ik heb nu zelf ervaren wat een cultuurshock is.

Na heel lang rijden over verschrikkelijk drukke en slechte wegen kwamen we dan eindelijk aan bij Surat Gupta. De vrouw die het dierenasiel zelf had opgestart en wie we in Utrecht al eens ontmoet hadden. We waren blij dat we eindelijk een vertrouwd gezicht zagen. Ze bracht ons naar 'the shelter' waar we de komende tijd zouden doorbrengen om aan mijn documentaire te werken.

We hadden een klein kamertje, mijn vriend sliep op een tafel met matras en ik sliep op een dekenkist waar een paar dekens op lagen die als matras fungeerde. Het was ook niet voor onze lengtes bestemd, dus het was wel wat anders dan dat we in Nederland gewend waren, maar dat hadden we er wel voor over.

We kregen de volgende dag een rondleiding door het asiel van 1 van de aardige medewerkers van Surat. Ik vond het bijzonder om allerlei dieren op 1 locatie te zien, het leed dat deze dieren hadden deed mij wel veel pijn om te zien. Toch fijn dat er toch nog mensen zijn die om dieren geven. Dit alles maakte mij nog meer gemotiveerd voor het maken van een prachtige documentaire.

Twee dagen later werden we gevraagd om met de ambulance mee te gaan. PFA was gebeld vanwege een zieke koe. Voor ons was dit de eerste keer dat we het asiel zouden verlaten.

In het daglicht zag ik Agra een keer van de andere kant. Ik zag zoveel mooie mensen op straat, als ik zou zeggen aparte mensen dan zou ik over iedereen in Agra praten, want niemand lijkt op iemand in Nederland. Geweldig in één woord.

Eenmaal aangekomen op de plaats van de zieke koe zaten mensen mij en mijn vriend met open mond aan te kijken. Ze keken alsof ze het in Keulen hoorden donderen. We stapten uit om bij de koe te gaan kijken, ineens stonden allerlei mensen om ons heen. Met name veel kinderen zochten onze aandacht. Ik probeerde er zo min mogelijk op te letten en stelde mijn camera vast in om al een opname te maken. De mensen waren zo nieuwsgierig dat ik niet eens langs ze heen kon lopen. Ik maakte een opname van de koe die er duidelijk niet goed aan toe was, van allerlei kanten hingen mensen tegen mij aan om maar een glimp te kunnen opvangen van de camera. Ze stonden zo dicht tegen mij aan, dat als ik mijn evenwicht zou verliezen ik dan sowieso niet om zou vallen. Mijn vriend had ook al we door dat het wel heel druk om mij heen was geworden, hij ging toen vlak naast mij staan met zijn 185 cm en zijn blanke uiterlijk. Dat hielp wel en toen werd het iets rustiger om mij heen, al bleven ze nieuwsgierig kijken omdat ze nog nooit een camera hadden gezien.

Ik heb zo ontzettend veel mooie dingen gezien dat ik mijn 9 volle filmtapes zo vol zou kunnen hebben. Ik heb dan ook alles gefilmd wat op mijn pad kwam en ik geschikt achtte voor in de documentaire. In Nederland zou ik echt niet weten waar ik al het filmmateriaal vandaan moest halen, maar in India was er echt teveel.

Om mensen goed te kunnen begrijpen en om hun daden goed te kunnen begrijpen moet je uiteraard ook kijken naar hun geloof. Zowel mijn vriend als ik raakten beide gefascineerd door het Hindoeïsme. We hadden er veel gesprekken over met elkaar en ook met Surat Gupta die het Hindoeïsme erg mooi onder woorden kon brengen. Ik heb ook nog geprobeerd contact te krijgen met een Guru. Baba Hardev Singh Ji Maharaj. Na veel geregeld zouden we misschien een gesprek met hem krijgen na afloop van zijn grote bijeenkomst (2000 mensen) in Delhi. We hebben wel 10 seconden met hem gepraat, maar ik heb hem helaas niet kunnen interviewen.

Ook zijn we doorgereisd naar de Ganges en himalaya om daar wat mooie shots te draaien.

Ten slotte zijn we nog drie dagen in Delhi geweest om hier onder andere Ms. Maneka Gandhi te interviewen.

Dit is nog maar een kleine greep uit de vele ervaringen die ik heb opgedaan in India. Nu heb ik het Nederlandse leventje weer opgepakt en ben ik begonnen aan mijn moeilijkste taak, namelijk het uitzoeken van de mooiste beeldmaterialen voor de documentaire. De beelden zijn zo mooi, waarom kan een documentaire geen 9 uur duren? Met andere woorden: Het was een schitterende ervaring die ik iedereen kan aanraden.

Het leven is 1 grote film, iedereen is regisseur van zijn of haar eigen film.

Groeten
Charlotte Storm van 's Gravesande

foto's:

